

Szeretet

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA

Alapítási év: 1921 - Új sorozat: XVII. évfolyam - 3. szám - 2006. március

Meghívó Munkakongresszusra - Szövetségünk március 25-én Kolozsváron, a magyar baptista imaházban (str. Gorunului nr. 21) munkakongresszust tart, délelőtt 9-órai kezdettel. A Szövetség vezetősége kéri a lelkipásztorokat, az elöljárókat és képviselőket a pontos megjelenésre. A gyülekezetek a következő létszámú küldöttséggel vegyenek részt: 21-50 tagnál 1 személy; 51-100 = 2; 101-200 = 3; 201 - 300 = 4; 301-400 = 5, és minden megkezdett száz tag után még egy személy. A leánygyülekezetek tagjait az anyagyülekezetével együtt számolják.

„Ad ébredést az Úr!”

Baj van. Úgy tűnik, mintha a Gyülekezet elakadt volna valahol húsvét és pünkösd között. Valami hiányzik. Az emberek szívét megmozgató erő hiányzik! És hiányoznak azok az emberek is, akik ezzel az erővel a Gyülekezet élére állhatnak! Hol vannak a Bibliából ismert odaszánt életű, önfeláldozó emberek? Hová lettek a mártírjaink, akik akár a halált is készek lennének vállalni? Hol vannak az imában gyermekeiért tusakodó édesanyák? Hol vannak az imádságban és böjtölésben szolgáló özvegyek? Hol vannak azok, akiknek az „életük sem drága”?

Isten emberei megfékeztek a tűz erejét, bezárták az oroszlánok száját, véget vetettek az anarchiának, meg-

előzték a háborúkat, vagy véget vetettek a háborúknak, ördögöket űztek, összetörték a halál béklyóit, fényt derítettek a hamisságra, városokat mentettek meg a biztos pusztulástól, megállították a napot, mert tudtak imádkozni – így sorolta Aranyszájú Szent János. Megvan-e a mi lelki fegyvertárunkban azok a fegyverek, amelyekkel ilyen győzelmeket lehet aratni? Mert ugye, Illés imádkozott, és tűz szállott alá az égből, imádkozott és az ellenség erejét veszítve hullott porba, imádkozott és Isten esőt adott! Pedig hozzánk hasonló ember volt!

Napjainkban is eső kellene: szárazságtól repedezettek a szószer-
kek és az imaház padjai, de még in-

kább azok szíve, akik ezeket koptatják! Hol van Illés?

Mózes valamikor pálcájával a sziklára ütött és víz fakadt belőle. Van-e lehetetlen Isten előtt? Nincs. Isten ma is mindenható Úr. De hol van az az ember, akit Isten felhasználhatna arra, hogy a sziklából vizet fakasszon? Hogy a kemény szívek összetörjenek, és megeredjenek a bűnbánat könnyei?

Amikor Pál apostol Efézusban tartózkodott, egy megszállott ember kiabálni kezdett valamiféle hamis ördögűzőkre: „Jézust ismerem, Pálról is tudok!...” Ebből fény derült arra, hogy létezik egy Pál nevű ember, akitől még a pokolban is rettegtek, mert ő hadat üzent a sötétség

(folytatás a 2. oldalon)

Emlékezés

50 évvel ezelőtt,
1956. márciusában
pattant ki az
ébredési mozgalom
szikrája a szilágy-
sági Kémeren.
Megemlékező
írásaink a 8-9. és a
záróoldalon.
Az itt látható
fénykép
a '70-es évek
derekán készült

„Ad ébredést az Úr!” (folytatás a címlapról)

hatalmának, és teljes igyekezettel azon volt, hogy kiragadja a lelkeket a Sátán karmai közül! És ott rövest ébredés lett! Pál mert így tenni még a császár udvarában is! Élete folytonos küzdelem volt a pokol hatalmasságai ellen, és élete alkonnyán azt nyilatkozta, hogy „ama nemes harcot megharcolta”.

Mi a titka Pál győzelmének?

Az, hogy meg voltak a győzelem kivívásához szükséges fegyverei. Azokkal a fegyverekkel az ellenség nem rendelkezett: ő tudott bővelkedni is, szűkölködni is, meg tudott alázkodni is, és ha felmagasztalták, nem szállt fejébe a dicsőség! Mindenre volt ereje a Krisztusban. Nem írt könyvet Krisztus életéről, hanem krisztusi életet élt, igazi keresztyén volt. Hol vannak ma azok a Pálok, akik hasonlóan készek szemétnak ítélni mindent Krisztusért?

Nem akarok fölöslegesen és túlságosan kemény lenni, de a lehetlenség ellenére tételezzük fel, hogy Isten egy adott pillanatban meghalna. Vajon megváltoztatná-e ez a te keresztyén életmódodat? Észrevenéd-e a változást, ami bekövetkezne? Számolsz-e Vele annyira, hogy a mindennapi rohangálás közben észre vennéd: Ő hiányzik? Vajon a következő vasárnap a gyülekezetben jelentene-e valamit, ha nem mondaná meg neked senki? Nem folytatódna-e a program ugyanúgy: igehirdetés, éneklés, bizonyoságtétel... megállás, vagy megtorpanás nélkül? A hívek a padokban, az igehirdető a szószéken... Hiszen nem mondta meg senki, hogy Isten meghalt! Félek, hogy sok helyen észre sem vennék. Vannak, akik úgy imádkoznak, mintha Isten máris halott volna, vagy tehetetlen lenne: gépiesen hadarják megszokott imájukat, a megszokott szavakkal, és két perc múlva már nem is emlékeznek arra, hogy mit kértek Istentől. Pedig Isten él! Ő mindenható Úr! Isten adhat ébredést!

Ne imádkozz úgy, hogy az legyen igaz rád: „az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy” (Jel 3,1)! Ideje, hogy az álomból felserkenjünk! Ideje, hogy komolyan vegyük

az Úrral való közösségünket, ha akarjuk, hogy hétköznapijainkat és munkánkat Isten áldása kísérje! Jézus Krisztus azért jött, hogy életünk legyen és bővelkedjünk!

Kiáltunk fel Jóellel együtt: *„Fűj-játok meg a kürtöt a Sionon! Tartsatok szent böjtöt, hirdessétek ki, hogy ünnep lesz! Gyűjtsétek össze a népet, tartsatok szent gyűlést, gyűjtsétek össze a véneket, gyűjtsétek össze a gyermekeket, még a csecsemőket is! Jöjjön ki lakásából a vőlegény, a menyasszony is a szobájából! A templomcsarnok és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgálói! Így szóljanak: Szánd meg Uram népedet!”* (Jóel 2,15-17). Igen, nemcsak prédikálni, látogatni vagy intézkedni kell tudjanak a papok, hanem főképp sírni!

Pünkösöd óta minden ébredést imádság és böjt előzött meg.

Ahhoz, hogy ne legyen mit elveszítünk, le kell mondanunk mindenről amink van! Még önmagunkat is át kell adjuk Istennek! Ha Isten kéri tőlünk, vállalnunk kell azt, hogy „a világ szeméjte” „a világ látványossága” legyünk (1Kor 4,13. 9). Van valahol egy óriási tartalék, amit ismét fel kell fedeznünk, ami a gyökere, a forrása, az eredete Isten áldásözönének!

A böjttel szemben táplált olthatatlan ellenszenv talán onnan ered, hogy az emberek az aszkézis szellemét vélik felfedezni benne. Így az egyik szélsőségből a másikba estünk!

Hadd kérdezzem meg, mikor böjtöltél utoljára? Állj meg itt egy pillanatra, és ne térj ki a kérdés elől! Sajnos, századunkban még a komoly keresztyének sem ismerik fel a böjt fontosságát. Sokan úgy fogják fel, hogy ez ma már nem divat. Elterjedt az a vélemény, hogy csak a fanatikusok, vagy szélsőségesek böjtölnek. A böjttel szemben táplált olthatatlan ellenszenv talán onnan ered, hogy az emberek az aszkézis szellemét vélik felfedezni benne. Így az egyik szélsőségből a másikba estünk!

Pedig a Biblia meglepően sok tanítást és példát közöl, ahol az imádság mellett a böjt is szerepel! A Szentírás markáns személyiségei, az első gyülekezet, a missziómunkások, az Úr szolgálói, az ébredések nagy emberei mind példaként állnak előttünk: ezek olyan emberek voltak, akik imádságban és böjtölésben végezték szolgálatukat.

Az utolsó ítéletkor, amikor megnyitják az Élet könyvét, akkor meg fogjuk ismerni azokat is, akik nem vezettek naplót, és jegyzeteket sem hagytak az utókorra, de tudtak titkon és csendben megalázkodni az Úr előtt, tudtak böjtölni és „lélekben és igazságban” imádkozni. Ezek „tündökölni fognak, mint az ég csillagai, örökkön örökké”! (Dán 12,3).

Az ébredések úgy indultak, hogy valakinek izzó szívéből kipatant egy szikra, és lángra gyújtott egy másik szívet. A tűz tüzet csihol és terjed! David Braynard lángoló szívéből áttérjedt a misszió tüze Robert McCheyne szívébe és William Carey, Edward Payson, Jonathan Edward, John Wesley szívébe, és még ki tudná megmondani hány ismeretlen testvér szívébe, akik továbbterjesztették az ébredésnek azt a tüzet, amit David Braynardtól kaptak. Mindenekelőtt arra volt szükség, hogy valahonnan a szikra kipattanjon. Ez Braynard szíve volt: el is égett három és fél év alatt Amerika indián törzsei között, még harminc éves sem volt, amikor Teremtője hazahívta. Halálos ágyán így szólt: „ha ezer életem lenne is, mind Istennek adnám. De már nincs semmim, minden készen van. Nagy vigasztalás, hogy tehettem valamit Érette, de ez mind semmi az Ő áldozatához képest! Ó, bár többet tehettem volna!”

Jöjj, imádkozzunk együtt:

„Uram, szabadíts meg az állandó önmagam körül való forgolódástól! Szabadíts meg közömbösségemtől és mindentől, ami elfojthatja az odaszánás tüzet! Hadd legyen én az a szikra, amely lángra lobbantja az ébredést, amit olyan nagyon és oly régóta várunk! Ámen.”

Borzási István

Női csendesnapok tavasszal

Gyere

Köszöntés

Most még jégvirágosak ablakaink, de még nem volt olyan tél, hogy ne követte volna a szép tavasz. Valaki így énekel erről: „Nézd, vége van a télnek, elmúlt az esőzés. Megjelentek a virágok a földön, itt az éneklés ideje. Kelj fel én szépem, jöjj hozzám!” (Énekek 2,12). Valaki várni fog ránk újra a Hargitán a táborban, hogy szívünkre beszéljen. Nemcsak az Úrral, a mi Urunkkal, de sok-sok melegszívű nőtestvérrel találkozhatunk a tavaszi női csendesnapokon, **május 26-28.** között.

Témánk

Az idén szembe szeretnénk nézni mély belső kérdéseinkkel, kimondani őket, és várni az Úrtól tanácsot, eligazítást. Az idei témánk: *Ellentmondások a hívő nők életében*. Ez a téma olyan kérdéseket ölel fel, hogy miként lehet egy nő engedelmes, alárendelt, ugyanakkor kezdeményező, kreatív. Hogyan legyünk egyidőben alázasok és bátrak? Néha saját magamnak is választanom kell, hogy vagy az Ige mellett még jobban felkészülök a másnapi szolgálatra, vagy a vendégeknek

Május 26-28. – „Ellentmondások a hívő nő életében”

készítem a vacsorát. Aztán a „Tábor-hegyi” élmény után jön a „völgy”. S látom mellettem a nőtestvérek sokaságát, akik a minden vasárnapi „Ámen” után sietve tálalják a kevés ételt, hisz szerettek volna jobbat, többet adni szeretteiknek. Aztán mosogatás, házösszeszedés és rohanás vissza, s a legjobb képet öltve szolgálni. Néha mintha két síkon élnénk, vagy háromon... Hogyan férjenek össze szerepeink: alárendelt feleség, engedelmes középkorú nő, akinek még szülei parancsolnak, erős jellemű édesanya, aki parancsol gyerekeinek, főnöknő a munkahelyen, elnök néhány szervezetnél... Nemcsak bűneinket, kudarcainkat vihetjük az Úrhoz, de kérdéseinket is. Hisz ő a „Csodálatos Tanácsos”.

Jelentkezés

Jelentkezni Kiss Zoltánnénál, Jutkánál lehet, a címet a Vezérfonalban megtalálhatjuk.

Részvételi díj

A részvételi díj összegét még nem tudjuk pontosan. Tavaly 220.000 lej volt, így tehát lépést tartva az inflációval, ennél valamivel több lesz.

A viszontlátásra!

Hívunk mindenkit, aki ebben a témakörben szeretne előadásokat hallgatni. Gyere velünk a Hargitára, csendesedjünk el és várjunk arra, hogy az Úr tanácsolhasson bennünket a mi hétköznapi kérdéseinkben is.

A Nőszövetség vezetőségének nevében: Bálint Ibolya

Bemerítés

Maros-vásárhelyt

Bemerítésre gyűlt össze Maros megye testvérisége február 5-én Marosvásárhelyen, amikor hat fehérruhás követte Jézus parancsát a baptizálásban. Az ünnepet a zilahi énekkar és zenekar szolgálata gazdagította. Dél előtt ifj. Budai Lajos, zilahi lelkipásztor a Jn 1,18-34 alapján Keresztelő János bizonyágtételéről hirdette a bemerítés ígését. Főképp két kérdés volt kiemelve: Ki vagy? és Mi a hivatásod? A bemerítést Borzási István, helyi lelkipásztor végezte. A bemerítést követően az új tagokkal együtt közel kétszázán járultunk az Úr jegyei-

hez. Az új tagok közül ketten a gerneszezi, ketten a kibédi, és ketten a születendő makfalvi gyülekezethez fognak tartozni. A közös ebédet követően evangélizáló jellegű istentisztelettel folytatódott az ünnep. A kegyelemről szóló igehirdetés után (Ef 2:14-20) a megtérésre hívó felszólításra tizennégyen jöttek előre, akik megértették azt is, hogy „így illik nekünk minden igazságot betöltenünk”. Hálásak vagyunk az Úrnak és a zilahi testvéreknek az áldott együttlétért.

Tóth Attila

Bibliaterjesztés

Gergely Pál képviselte Szövetségünket a romániai Bibliatársulat évi gyűlésén

A Romániai Felekezetközi Bibliatársulat január 31-én megtartotta idei első gyűlését bukaresti székhelyén. Mint ismeretes a társulatnak a mi Szövetségünk is tagja, és megbízottja által jelen volt a gyűlésen.

A Bibliatársulat fő feladata a Biblia terjesztése Romániában, célja többek között az Új Testamentum román nyelvű megjelentetése felekezetközi kiadásban. A nem nagy múltú társulat az ország több mint 100 különböző részén eddig 5500 Bibliát osztott szét gyerekek között, öregotthonokban 6000-et és 8000 Biblia talált gazdára börtönökben.

Nekünk magyaroknak jó hír az, hogy 2005-ben a bukaresti központ mellett iroda nyílt Temesváron és Kolozsváron is. Különböző méretű és fordítású magyar Bibliák vásárolhatók a következő címen: 400219 Cluj, Str. Suceava, nr. 17. Tel/fax: 0264/432177. Az iroda felelős vezetője Orbán László evangélikus lelkész. Az itt található készletről érdeklődni lehet Szövetségünk központjában is.

Imádkozzunk azért, hogy kísérje Isten áldása a bibliaterjesztő munkát és a társulat többi missziós tevékenységét! **Gergely Pál**

Férfikonferencia Nagyváradon

Férfias jellemvonások keresztyén megvilágításban

Egy újszerű kezdeményezés színhelye volt a nagyváradai gyülekezet körterme január 28-án. Ezen a nagyon hideg szombat reggelen nyolcvan-egynéhány férfi jött el – többnyire a belvárosból, de jöttek testvérek a betlehem és bihari gyülekezetből is –, hogy meghallgassák Iván Imre balatonszemesi (Mo.) testvér előadását.

A konferencia szervezői azt a hármast tették vizsgálat alá, ahol a legtöbb hívő férfinak felelősen kell megállnia: a család, a gyülekezet és a társadalom. Az előadó azon igei igazságtól indult, hogy „talentumot kaptunk, tehát felelősségünk van”. Ezt követően rendszerbe foglalta azokat a biblikus elveket, amelyek a hétköznapi életben tudatosítják felelősségünket: „A megbízás, hogy férfi vagyok, teremtettségemből fakad, férfivá válásomnak azonban megvannak az eszközei. Ennek a formálódásnak az iránya pedig Jézus Krisztus”.

Iván Imre testvér felavatott presbiter, gyülekezetében és a körzetben férfiakkal bibliatanulmányokat szervez, lelkipáncs. Élettapasztalata hitelessé tette mondanivalóját.

Iván Imre előadó és a hallgatók

A konferenciát egy rövid áhítat vezette fel, amikor Simon József lp. buzdított imára. Az előadások félidejénél kiscsoportokban imádkoztunk, Iván testvér kérte, hogy ezeket a kérdéseket tegyük fel önmagunknak: „Uram, hol vagyok, a helyemen állok? Mint férj, családom – vagy vezető – formáltságomnak milyen szakaszában állok?”. A konferencia zárszavában Giorgiov Adrián lp. nemzetközi kitekintést adott a sajátosan férfiak között folyó hitméllyítő és evangélizációs munkáról.

A konferencia szünetében, tea és kávé mellett, a nagyváradai férfiak énekpróbáját élvezhettük (testvéreink még aznap délután kémeri szolgálatra indultak) öröm volt látni,

hogy a résztvevők között sok a fiatal házaspár és az ifjú is.

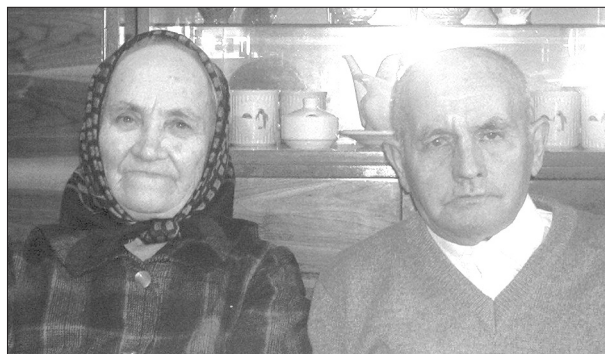
A férfi felelőssége a családban, a gyülekezetben és a társadalomban c. konferencia házigazdája Szász Imre volt. Miközben a befejező szeretetvendégséget menedzselte, tőle kérdeztük meg, hogy lesz-e folytatása ennek a találkozásnak: „Hasonló témával már a zilahiak is szerveztek összejövetelt” – mondotta, majd így folytatta: „Örülök, hogy végre a férfi testvérek között is elindult valami. Ha máshol is lenne igény rá, akkor szeretnénk a kört bővíteni, pl. a missziókerület szintjére, vagy akár országos konferenciát is tartani”.

Szilágyi László

Gyémántmenyegző

Bályokon, a baptista közösségben a múlt év több jelentős eseményt hozott: bemerítés, a gyülekezet 100 éves jubileuma. Említésre méltó az is, amit kevés házaspár ünnepelhet, a 60. házassági évforduló.

ID. SERES LAJOS testvér és felesége **IRMA** ezt is megtehetette. Testvéreink 1945. december 13-án tartották menyegzőjüket (emlékeztetésképpen az a kémeri fúvóskar). Az ifjú párért akkor Szabó András lelképásztor imádkozott. Most szintén egy kémeri származású testvér köszöntötte a Seres házaspárt a 128. Zsoltárral. A körzet lelképásztorai sok áldást kívánt Istentől testvéreink életére, valamint azt, hogy továbbra is tapasztalják meg békességben és jó egészséggben az Isten félelmében járók boldogságát. *Gergely Pál, lpp*

Az „építő-követek” Székelyföldön is jártak

Meghívást kaptam egy önkéntesekből álló építőcsoport évi közgyűlésére. Január 14-én Magyarországon, a Békés-i baptista imaház kistermében több mint félszázan gyűltek össze – építők és családtagjaik, valamint a misszió támogatói –, hogy kiértékeljék az elmúlt esztendőt és terveket készítsenek 2006-ra.

Békési Endre testvér, az Építő-követek Misszió - Magyarország buzgó vezetője elmondta, hogy hét éve dolgoznak együtt, többnyire baptista férfiak, néhányan más felekezetből, és vannak barátok is. Amikor hírt veszik, hogy valahol elakad egy imaház építése, a helyszínre sietnek, és néhány napig, vagy egy hétig is segítik az előrehaladást. Összefogtak már missziós házak, vagy idős, szegény atyafiak házában rendbetételénél. A csoport létszáma 25-30 fő, és közülük a legtöbbször nem is a kőművesség vagy az ácsmesterség a szakmája. Egy-egy munkához nem tud felvonulni a teljes csoport, általában heten-nyolcan, vagy tízen tudják szabaddá tenni magukat – a napi kenyérkereső hivatás mellett –, hogy elmenjenek az ország valamelyik sarkába.

Az elmúlt év szeptemberének utolsó hetében Székelyföldre is átjöttek, és összesen három, az árvíz által tönkretett házat sikerült lakhatóvá tenniük: az Udvarhely közelében fekvő Kobátfalván két házat, Siményfalván pedig egyet. Elhozták magukkal a gyülekezeteik pénzbeli támogatását is, amiből Udvarhelyen építőanyagot vásároltak. Gondosan előkészültek, gyorsan, szervezeten

A székelyföldi árvíz-károsok helyrehozatalában munkálkodtak: Veres György, Borbély Erzsébet, Máté Pál, Tulkán Péter (első sor), Békési Béla, Bucsi Gábor, Békési Endre, Nyári Jenő (második sorban), és Dan János (háttul).

dolgoztak. Szállásuk Udvarhelyen a Hajnalcsillag alapítvány missziós házában volt, Nyári Jenő igazgató testvér itt és máshol is segíti őket logisztikával. A csoportnak volt szakácsa is, a szintén békési Borbély Erzsébet, aki a munka terepén a szabadban főzött. Élelmet hazulról hoztak, sőt a rászorulóknak ruhaneműt is osztogattak. „A két ház lakhatatlan volt, a külső vakolat két méter magasan leszakadva, fent kicsi rész maradt épen. Belül a sártömeget már nagyjából kipucolták, de a padozatot is elvitte az árvíz. Egy-egy szobát kellett kívül-belül rendbe hozni. Először teljesen le kellett hántani azt, ami még ott maradt, azután következett az új vakolás és egy-egy szobának az aljzat betonozása. A házak lakhatóvá váltak, a külsejük is megújult.” Az elvégzett munkának meg lett a visszhangja, amellyel, hogy a tulajdonosok nagyon

örültek, a helyi polgármesteri hivatalban is elismeréssel voltak.

A Székelyföld után az „építő-követeknek” még maradt egy nagy kihívás, más felállásban és nagyobb létszámban Angliába utaztak. Írország és Skócia határánál, a tengertől 70 km-re, egy nagyon régi baptista kápolnát újjátottak fel. A Hawkshead Hill Baptist Chapel még 1650-ben épült, eredeti pattintott kőlapokkal burkolva. Az ottani baptista szövetség szép köszönőlevelet küldött, amit most a gyűlésen Papp János missziói titkár olvasott fel.

„Áldottak azok az alkalmak, amikor valaki felé, aki kicsi, aki gyenge, kinyújtjuk a kezünket, – mondotta befejező üdvözlésében Csiszár István helyi lelkipásztor –, mi sem vagyunk nagyok, Isten munkálja a hitünket és a készségünket a jó cselekvésére.” Szilágyi László

Katona János lelkipásztor új telefonszáma és villanypostája
Tel.: 0257 456069 emailcím: ijtkatona@inext.ro

Aranymenyegző

50 éves házassági évfordulóját ünnepelte KERESKES JÓZSEF testvér és felesége KATÓ testvérnő Ippen január 28-án. Testvérünk ugyanezen a napon töltötte be 74. évét. E jelentős alkalmon a családtagok költeményekkel és bibliaversekkel köszöntötték a házaspárt. A lelkipásztor felesége a 20. Zsoltárral kívánt áldást, a lelkipásztor a 4 Móz. 6:22-27 versei alapján szólt az ünnepeltekhez. Az ajándékok, a sok virág és minden szolgálat a testvérek iránti szeretetet és megbecsülést fejezte ki. Kereskes testvér meghatódottan imádkozott a család minden tagjáért. A rokonok mellett a gyülekezet is szeretettel köszöntötte a házaspárt. Kívánjuk maradjon továbbra is életükön Isten kegyelme, kísérje sok áldás testvéreink további életútját! Gergely Pál

AKADÁLYOK

OSWALD SMITH szerzőtől
fordította TÓTÓS JÁNOS

Az isteni áldások útját a bűn képes megszakítani. Ez megállíthatja a Lélek munkáját, és akadályozza az ébredés érkezését. „Ha hamisságra néztem volna az én szívemben”, mondja Dávid, „Isten nem hallgatott volna meg” (Zsolt 66:18). Az Ézs 59:1-2 igen lényeges üzenetet tartalmaz: „*a ti vétkeitek választanak el Istenetektől, és a ti bűneitek fedezték el orcáját, hogy meg nem hallgatott!*” Tehát a bűn a legnagyobb SOROMPÓ, amit el kell távolítani. Nincs semmilyen más lehetőség, nincs más kiegészítés. Isten nem munkálkodik addig, amíg egy rejtett bűn van az életünkben.

A bűnt el kell hagyni!

A Hóseás 10:12-ben ezt olvassuk: „Vessetek magatoknak igazságra, és arattok kegyelem szerint. Szántsatok magatoknak új szántást!” A 2Krón 7:14-ben az áldások ígérete biztosított, de változhatatlan feltételhez kötve: „Ha az én népem, aki segítségül hívja nevem, megtalálja magát, ezt mondja az Úr, és keresi az én orcámat, és felhagy bűnös életmódjával, meghallgatom a mennyekből, megbocsátom bűneiket és meggyógyítom (megszabadítom) az ő földjüket”. Nem lehet kevesebb, mint a megtört szív bűnbánata, egy teljes bűnvallás, és egy igazi helyreállítás, ami ki fogja elégíteni az Urat.

A bűnbánat igazi motivációja nem a bűn miatti következmények és a büntetéstől való félelem kell legyen. Az elkövetett bűn miatt kell bánkódunk, mert azzal Istent bántottuk meg! A pokol tele van bánkódással, de csak a büntetés miatt. Ott nincs igazi bűnbánat. A dúsgazdag egyetlen szót se szóltott igazi bűnbánattól indítva, hogy ő vétkezett Isten ellen (Lk 16:29-30). Azonban Dávid, aki valóban hibás volt a gyilkosságért és a paráznaságért, úgy látta, hogy egyedül Isten ellen vétkezett (Zsolt 51:4).

A bánkódás önmagában nem jelent Isten szerinti bűnbánatot, amely megtérésre vezet. Júdas is megbánta a tettét, de az nem volt igazi bűnbánat, megtérés. Isten azonban adhat igazi megtört szívet, olyan bűnbánatot, amely a bűn megvallásához vezet és annak elhagyásához. És

ennél kevesebb nem lehet elégséges. „Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek, a töredelmes és bűnbánó szívét ó Isten nem veted te meg” (Zsolt 51:17). „Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer” (Péld 28:13). „Csak ismerd be bűneidet, hogy vétkeztél az Úr, a te Istened ellen” (Jer 3:13).

Háromféle bűnvallás létezik:

1) Isten előtti bűnvallás, amikor a bűnt egyedül Isten ellen követtük el, ebben az esetben Istennek kell megvallanunk (1Jn 1:9, Zsolt 32:5).

2) Személyek előtti bűnvallás, amikor a bűnt egy másik személy ellen követtem el, akkor nemcsak Istennek kell megvallanom, hanem annak is, aki ellen ez történt. Nem lesz igazi békességem addig, míg nem kérek bocsánatot (Mt 5:23-24).

3) Nyilvános bűnvallás: amikor a bűn egy embercsoport ellen irányult, akkor a bűnvallás is olyan nyilvánosan történjen, mint az elkövetése. Mindaddig, amíg a bűn az Isten népe közül valók életében el van rejtve és nincs megvallva, Isten Lelke nem adhat ébredést. Az embereknek jó kapcsolatban kell lenniük egymással ahhoz, hogy Istennel jó kapcsolatban legyenek.

Megszokott tapasztalat, csoportos összejövetelt tartanak az ébredésért több estén át, mégsem érkezik válasz az imádságaikra. Miért? Engedjük meg, hogy Isten igéje válaszoljon: „*A ti vétkeitek emelnek falat közétek és Istenetek közé, a ti bűneitek rejtik el*

orcáját és meggátol abban, hogy meghallgasson” (Ézs 59:2). Először vonjuk félre a függönyt a mi bűneinkről, a görbe utakat tegyük egyenessé, tegyük félre a köveket, és akkor hittel várhatjuk az áldások kiáradását. Vegyük most a bűneinket egyenként és minden hibát az ige fényében.

Tegyük fel ezeket a kérdéseket

Lehetséges, hogy vannak hibák és Isten szólni fog hozzánk:

1) Megbocsájtottunk-e mindenkinek? Nincs gyűlölet, neheztelés, sértődés, vagy ellenséges érzület valaki iránt? Jól esik az, hogy a lelkünkben rossz indulatot hordozzunk más iránt és visszaautásítjuk a megbékélést?

2) Van-e bennünk harag? Erőt vesz-e rajtunk gyakran az ellenkező indulat?

3) Van-e bennünk féltékenység? Ha más sikeresebb mint mi, mindez nem tesz minket féltékennyé és nyugtalanná? Nem vagyunk féltékenyek valakire, aki szebben imádkozik, jobban beszél, vagy jobban elvégez bizonyos munkákat mint mi?

4) Mutatunk-e nyugtalanságot és felháborodást? Megharagszunk és felbosszankodunk-e kicsiny dolgok miatt? Vagy pedig mindig, minden körülmények között barátságosak, nyugodtak és kiegyensúlyozottak maradunk?

5) Megsértődünk-e könnyen? Ha nem vesznek figyelembe, és úgy mennek el mellettünk, hogy nem szólnak semmit, ez sért-e bennünket? Ha

másokat körülvesznek és minket mellőznek, hogyan érezzük magunkat?

6) Nincs egyáltalán büszkeség a szívünkben? Nem vagyunk dicsekedők? Gondolunk-e arra, hogy nekünk kiemelkedő pozícióink és jelentős teljesítményeink vannak?

7) Becsületesek maradtunk-e? Az üzleti kapcsolatainkban őszinték vagyunk-e, és nem lehet-e minket valamivel vádolni?

8) Megrágalmaztam-e valakit? Beszéltem-e mások jelleméről negatívan? Nem voltam-e pletykázó vagy csúfoló?

9) Kritizálunk-e másokat szeretetlenül és szigorral? Találunk-e mindig hibát és valamilyen hiányosságot másokban?

10) Nem lopjuk-e meg az Istent? Nem vettünk el abból az időből, ami az Istené? A pénzt, amit kerestünk, mind magunkra költöttük?

11) Nem vagyunk-e világiasak? Nem szeretjük-e a világban azt, ami az emberek előtt időlegesen csillogó?

12) Nem loptunk el valamit? Nem vettünk-e el olyan értéket, ami nem a mienk volt?

13) Nem táplálunk keserű lelkűséget mások iránt? Van-e rosszság a szívünkben?

14) Nincsen tele az életünk könnyelműséggel és komolytalansággal? Nem illetlen-e a viselkedésünk? A mi életvitelünk miatt nem gondolja-e a világ, hogy pont olyanok vagyunk, mint ők?

15) Nem rövidítettünk-e meg valakit azzal, hogy nem adtuk vissza neki azt, ami az övé volt? Vagy már a Zákeus lelkülete győzött, és visszaadtunk dolgokat, mindent, amire Isten rámutatott?

16) Az aggodalmaskodás és a félelem nem vesz erőt rajtunk? Elfeledkeztünk-e arról, hogy bízunk Istenre a mi időleges és lelki szükségünket?

17) Nincs-e tele a gondolatvilágunk kívánságokkal? Megengedjük-e elménk-

nek, hogy benne szentségtelen, tisztátalan képek húzódnak meg?

18) Igazak vagyunk-e a kijelentéseinkben, vagy nagyítunk – hamis látszatot keltve magunk felől? Nem húzódik-e meg bennünk valahol hazugság?

19) Nem esünk gyakran a hitetlenség bűnébe? Mindamellet, amit tett érettünk Isten, még mindig nem tudunk hinni ígéreteiben?

20) Elkövetjük-e azt a bűnt, hogy nem imádkozunk? Közbenjárunk, imádkozunk-e másokért? Mennyi időt töltünk a térdeinken? Elhagytuk-e az imádkozást?

21) Elhanyagoljuk-e Isten igéjét? Hány fejezetet (részt) olvasunk el naponként? Kutatjuk-e Isten igéjét? Elsődleges forrásunk-e a Szentírás?

22) Nem feledkeztünk-e meg Krisztus nyilvános megvallásáról? Volt-e olyan alkalom, amikor szégyelltük Jézust? Nem történik meg, hogy nem nyitjuk meg szánkat, amikor világi emberek vesznek körül bennünket? Megvalljuk-e Jézust naponta?

23) Szívünkön viseljük-e mások megmentését? Van-e bennünk szeretet az elveszettek iránt? Megindul-e a szívünk azok felett, akik el fognak veszni?

Ha magunkat ítélnénk

A felsorolt dolgok megállíthatják Isten munkáját az ő népe között. Legyünk becsületesek és nevezzük meg ezeket igazi nevükön. Isten ezt a szót használja: „bűn”, és amennyivel hamarabb beismerjük, hogy vétkeztünk, és készek vagyunk megvallani és elhagyni a bűnt, annál hamarabb lehet várni, hogy Isten meghallgat, és csodálatos ereje munkát végez. Miért csalnánk meg magunkat? Istent nem csaphatjuk bel! Ezért most, mielőtt egy lépést is tennénk, tegyük félre az akadályokat. „*Ha magunkat ítélnénk, nem esnénk ítélet alá*” (1Kor 11:31), „*Itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Isten házában*” (1Pt 4:17).

Így zajlott az ébredés története századokon át. Estéről estére Isten szolgálai hirdetik az ígét, és nincs semmi eredmény mindaddig, míg az egyik testvér a bűnvallás könyörtelen kínjai közé nem kerül. Elmegy ahhoz, akit megrövidített, és bocsánatot kér. Vagy az egyik testvérnő, aki könnyek között tör ki és megvallja, hogy ő mindig rágalmazta a másik testvérnőt, még szóba sem bírt állni azzal, aki legközelebb volt hozzá... Amikor a bűnvallás megtörtént, amikor az elvett dolgok visszakerültek, a bűn nyilvánosságra került, akkor és csakis akkor történt meg az új szántás. Isten Lelke jön az ilyen hívőkre, és az ébredés teljes tért nyer a gyülekezetben.

Most elsősorban legyünk állhatatosak az imában, mint Dávid: „*Vizsgálj meg engem, oh Isten, ... És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja*” (Zsolt 139:23-24). Mihelyt a bűn, mint akadály elvételét az útból, Isten érkezik az erőteljes, dicsőséges ébredéssel.

Áldalak, Uram!

*Rejtőztem előled,
Megkerestél engem.
Gonosz köteléktől
Megoldottad lelkem,
Áldalak, Uram!*

*Ki bajban lázadtam,
Csak feloldást kértem,
Próbáid szükségét
Általad megértem,
Légy velem, Uram!*

*Bűneim terhétől
Megszabadítottál.
Forrásod vizében
Új életet adtál,
Áldalak, Uram!*

*Írt tétlél szememre
Bűneim sorából,
Hogy látóvá legyek
Lelkem vakságából.
Látok már, Uram!*

*Ha olykor csüggedek,
Gyenge vagyok, fáradt,
Érints meg igéddel,
S erőm újra támad.
Áldott vagy, Uram!*

*De ha kísértőként
Régi bűnök árnya
Új mezbe öltözve
Körülöttem járna,
Ne hagyj el, Uram!*

*Nem botránkozhatom
Mások bűne felett.
Hisz csak élém tárják
Régi szennyesemet.
Tisztíts meg, Uram!*

*És mert eltörölted
Bennem is a vétet,
Megbocsátok annak,
Ki ellenem vétett.
Segítsd őt, Uram!*

*Tudom, hogy tövises
Az út, melyen járok.
De meghallod szavam,
Ha hozzád kiáltok:
Áldalak, Uram!*

Betnár Erzsébet (Mo.)

Az ébredés kibontakozása Kémeren

Lehet, többen is jól ismerik az alábbi történeteket. Most, amikor a szilágysági ébredés nagyon szép, de bonyolult eseménysorából a legelsőket felelevenítjük, különösen az új generációra gondoltunk. Eszes Zoltán 1993-ban, teológiai dolgozatát írandó járt utána, kérdezte meg ennek a nagy lelki megmozdulásnak a tanúit, és foglalta egybe – szépírói tömörséggel – az összegyűlt információkat.

– Részletek a tanulmányból –

„A sötétben szikra gyúl”

1956. márciusában Nagy Károly – a kémeri gyülekezet tagja – kezében egy korsó borral, felkeresi fiatalkori barátját Szilágyi Sándort Értarcsán. A találkozáskor a két barát megöleli egymást, miközben Szilágyi boldogan mondja: „Károly, megtértem!”.

Vasárnap délelőtt együtt voltak imaházban. Vendégségben a Szilágyi családnál, meglepődve tapasztalja, hogy barátja és annak felesége sok mindenben másként viselkednek. Például barátja már nem fogyaszt bort, mint azelőtt. Korábban, ha együtt voltak, néhány pohár bor mellett mindig a katona-élményekről folyt a szó. Most Károly meglepődött, hogy barátja semmi másról nem beszél, mint a megtéréséről, és tőle is megkérdezte, hogy nem szeretne megtérni? A barátja életében tapasztalt változás meglepte és a neki szegzett kérdés számára érthetetlen volt. Délután ismét együtt vettek részt a gyülekezeti istentiszteleten, ahol szintén a megtérés üzenete volt hangsúlyos.

Néhány fiatal, akiket szíven talált az ige, az istentisztelet után házi-összejövetelre gyűlt Szilágyiéknál. Folytatták a beszélgetést. Kérdések sorozata jött felszínre, és keresték ezekre Isten ígéjéből a választ. Itt jelen volt Balk Margit utazó misszionárius nőtestvér, aki abban az időben gyakran járt Értarcsán.

Miután hazamentek az ifjak, Szilágyi Sándor, barátjával Károllyal, tovább folytatta a beszélgetést. De nem volt más mondanivalója akkor

sem, csak az, hogy hogyan tért meg ő és a felesége. Újból és újból ezt ajánlgatta barátjának is: „Károly, neked meg kell térned!”. Károly nem válaszolt semmit, de gondolatában elindult egy harc. Egyrészt az, hogy ő bemerítkezett, gyülekezeti tag, fúvózenekarban-, énekarban szolgál, ünnepi társas előadásokban szerepet játszik, megelégedéssel tölti el. Másrészt látva barátja életében a jóirányú változást, benne is vágy ébredt, mivel önmaga előtt be kellett ismernie, hogy a mértéktelen borivása, helytelen viselkedése fiatal feleségével, és sok más soha meg nem bánt bűne és vétke, melyekre Isten bocsánatát nem kapta meg, vádolják.

Barátjának az a kérdése hatotta meg és készítette önvizsgálatra: „Károly, ha ma meghalnál, hova jutna a lelked, a mennybe, vagy a pokolba?”. A belső harc fokozódott benne, és egy kis gondolkodás után kimondta: „A pokolba”. Attól a pillanattól kezdve a pokol gondolatának iszonyától borzasztó terhet érzett belsejében.

Éjfélre járt az idő, barátja hosszú beszélgetése után azt mondta Károlynak: „Nem kell a pokolba jutnod, Jézus meghalt érted”. Ezután arra kérte, hogy imádkozzanak. Sírva imádkozott Károlyért barátja, kérve Isten kegyelmét számára. Sohasem hallott senkit úgy könyörögni érte, mint akkor. Bűnei súlyos teherként neheztek rá, olyan dolgok is terheltek, amelyeket eddig azzal magyarázott meg, hogy az étellel járnak, vagy hogy mások is így tesznek. Bűnei és könnyelmű életének vétkei vádként sorakoztak önmaga előtt, mintegy a kárhozatra, a pokolra ítélve őt. Sírva fakadt, és térdein csak ennyit tudott imádkozni:

„Uram, meg tusz-e bocsátani egy ilyen bűnösnek, mint én vagyok?”. Barátja felelt rá hangosan: „Isten meg tud bocsátani”; majd felesége adott hálát azért, hogy Jézus Krisztus megbocsátotta Károly bűneit. Térdeikről fölálltak, és megcsókolták egymást. Károly oly tisztának érezte magát, és olyan megkönnyebbültnek, amelyet nem tapasztalt azelőtt.

Már éjfél is elmúlt akkor. Később lefeküdtek. Károly álmot látott. Önmagát egy borzasztó sötétségben látta, ahol gyermekkorától elkövetett bűnei vádlóan mind megjelentek előtte. Kis idő után oszlani kezdett körülötte a sötétség, és csodálatos világosság váltotta fel, amely kellemes jó érzéssel töltötte el. Álmában hangosan énekelt: „Rút volt szívem sötét, de Jézus oda betért, Mert megmosott a vér, a szívem hófehér”. A szomszéd szobából meghallották Szilágyiék az éneklést, és átmentek abba a szobába, ahol Károly aludt. Miután befejezte az éneklést felkeltek és elmondták, hogy mi történt. Együtt adtak hálát Istennek ezért a kellemes élményért.

A következő nap Károly hazautazott Kémerre. Vonattal, autóstoppal és gyalog ért haza. Útközben ismerőseinek és ismeretlennek egyaránt elmondta, hogy ő megtért és elfogadta Jézus Krisztust megváltójának. Valaki, aki jól ismerte, megjegyezte: „Biztos elfogyott a bora, majd meglátjuk, hogy beszél össze!”.

Hazaérve nagy lelkesedéssel beszélt feleségének a vele történetekről, és arról is, hogyha eddig házaseletükben sok zűrzavar is volt, de ezután olyan lesz, mint a mennyország. Felesége akkor még nem értette, hogy mi is történt férjével.

„A szikra lángot kap”

Nagy Károly másnap reggel, mielőtt munkába indult volna, átment szomszédjához, akivel azelőtt sokat borozott, elmondani neki, hogy őt ne várja többé italozásra, mert megtért, és megszabadult ettől a szenvedélytől.

Olyan örömmel és meggyőzően beszélt megtéréséről, hogy szomszédja, aki szintén baptista gyülekezeti tag volt, azt kérdezte: „Én is megtérhetnék?”. Ott a kovácsműhelyben, ahol együtt beszélgettek, letérdeltek a porba és sírva imádkoztak mindketten. Géczi Andor, a kovács, a bűnbocsánat örömeivel állt föl térdeiről, Károly pedig boldog volt, mert először tapasztalta, hogy az az isteni kegyelem, mely őt is megszabadította bűneiből, mások szabadítására is elégséges. →

→ Örömmel és sietve ment a kalákába házat építeni. Többen együtt dolgoztak a falak építésénél, mely igen nehéz munka volt, ő azonban egész nap böjtölt: nem evett és nem ivott. A munkások többen is baptista testvérek voltak, de nem értették társuk viselkedését. Máskor ő vitte körbe a boros kancsót kínálgatva társait, minekutána ő is bőven fogyasztott.

Míg mások ebédelni mentek, ő elment Berta hűgához, akinek szintén nagy örömmel beszélt el megtérését. Húga gyanakodva hallgatta, de látva azt, hogy bátyja illet még sohasem tett, hogy nehéz munka közben nem ivott, és hallva örömmel teli, lelkes beszámolóját ő maga is megkívánta ezt a valóságos örömet. Őszinte bűnbánattal együtt imádkoztak, ettől kezdve vallotta húga is, hogy bizonyos üdvösségében.

Délután, munka közben Gergely Pál kíváncsisággal megkérdezte Károlytól, hogy mi történt vele. Miután elbeszélte neki, azt javasolta Károlynak, hogy este hívják össze a gyülekezet vezetőségét, hogy elmondja azoknak is a változást.

A gyülekezet vezetősége valószínű azzal a gyanakvással fogadta a meghívást, hogy ismét családi békítést kell végezzenek Nagy Károlyéknál. Amint együtt voltak, Károly megköszönte, hogy eljöttek, és ezután hangosan imádkozva megköszönte Istennek, hogy megszabadította bűnös életéből és üdvösséget adott neki. Többen örömkönnnyekkel a szemükben hallgatták, hisz Károlyt még sohasem hallották hangosan imádkozni. Közös énekeltek térdeiken a „Bűnnek tengerében voltam” kezdetű éneket. Azután elmondta nekik megtérése történetét, és azt a vágyát, hogy amint eddig odaszánta magát a rosszra, úgy szánja oda életét ezután a jóra. A többség hallva az örömhírt felbátorodott, de egy vezető testvér azt javasolta, hogy ne mondja ezt senkinek. A többiek pedig arra bátorították: „Károly, mindenkinek mondjad, másnak is erre van szüksége”.

Vasárnap már négyen voltak a kémeri gyülekezetből, akik a Szentlélek megelevenítő munkája révén új életet nyertek. Károly, aki addig ritkán imádkozott az imaórán, most buzgóságában és örömeiben ismét az énekszöveget mondta el imádságként: „Bűnnek tengerében voltam elmerülve teljesen...”.

Mikor vége lett a délelőtti istentiszteletnek mindenki a helyén maradt. Károly és a többiek is elmondták az átélt dolgokat, és azt, hogy eddig ugyan sokszor hallottak mennyországról, üdvösségről, de Isten kegyelméből csak az elmúlt héten nyertek bizonyosságot efelől. Örömmel mondták el azt is, hogyan nyertek felszabadulást bűnvallásuk után. Néhányan, látva a kézzelfogható változást, szintén bűnbánattal Isten kegyelméért kiáltottak. Egy héttel Károly megtérése után a kémeri gyülekezetben már heten voltak, akik „felébredtek”.

Új élet Kémeren

1956 márciusában, ahogy a tavaszi napsugár az alvó fák rügyeit kiserkentette, úgy keltette életre Isten Szentlelke Kémeren a szunnyadó, közömbös hívő életeteket.

Nagy Károly élete megváltozott és új irányt vett. Házasságkötésükor kapott Bibliája addig a szekrény tetején porosodott. Bibliaismerete csupán abból állt, amit a gyermekbibliaórákon szerzett és amit az igehirdetéseken megjegyzett. Megtérése után, amikor haza érkezett,

Kezdetől módszerükké vált, hogy megkérdezték: „Hogy vagy lelkileg? Biztos vagy-e afelől, hogy bűneid megbocsáttattak? Biztos vagy-e abban, hogy van üdvösséged?”.

levette a Bibliát, letörölte róla a port, majd megcsókolta és bocsánatot kért Istentől, hogy addig nem használta. Attól kezdve nemcsak a családi áhítatok alkalmával olvasta, hanem szabad idejében nagy szomjúsággal tanulmányozta. Gyakran magával vitte a mezőre is, hogy míg pihen, addig olvashassa. Mindig úgy érezte, bárhol is olvasott, hogy az ige hozzá beszél. Gyermekkorában szüleivel szinte törvényszerűen megtartották a reggeli-esti áhítatot, de nősülése után ezt már teljesen elhanyagolták. Most újra gyakorlattá vált a családban. Korábban az étkezésnél elmondott szertartásos imákon kívül nem tartotta fontosnak, hogy bármikor is imádkozzon. Ezután gyakran elvonult „csendes kamrájába”, hogy Istennel társalogjon.

A bűnbánat és az Istentől kapott új élet öröme dinamikus erővel áradt szét a gyülekezetben, az egész faluban, sőt a vidéken is híre kelt.

Károly és vele együtt a néhány felébredt a hét minden estéjén találkoztak. A közösségben először beszélgettek, elmondták, hogy

milyen örömet éreznek amióta megvallották bűneiket és Isten bocsánatát kérték. Boldogan számoltak be egymásnak azokkal az igeversekkel, amelyekből aznap üzenetet nyertek. Imádkoztak egymásért és egymás családjáért, a gyülekezet tagjaiért, akik felől nem volt bizonyosságuk, hogy megtértek és újjászülettek.

Gergely Pál is, aki ugyan ki-egyensúlyozott és mértékletes életet élt, kezdetől fogva csatlakozott a felébredtek csoportjához. Elbeszélése szerint életében is nagy változás történt, mert előzőleg nem volt bizonyossága abban, hogy bűneit Jézus Krisztus megbocsátotta és hogy van örök élete.

A házi közösség vezetésében Gergely Pál és Károly munkatársak lesznek. Egyre nagyobb felelősséget éreztek közeli rokonaiéért, a gyülekezet többi közömbös tagjaiért. Próbálták elhívni őket a házi közösségbe, mások kíváncsiságból mentek el. Némelyek bűnös életükből szabadulásra vágyva látogatták meg a házi közösséget. Kezdetől módszerükké vált, hogy megkérdezték azoktól, akik először jöttek el a

közösségbe: „Hogy vagy lelkileg? – Biztos vagy-e afelől, hogy bűneid megbocsáttattak? Biztos vagy-e abban, hogy van üdvösséged?”. Legtöbb esetben a megkérdezettek úgy érezték, mintha Isten Lelke kérné számon őket, és ezért a kérdés súlya alatt megterhelődve, összehúzódtak, sírva kiáltottak Isten szabadításáért. Bűneiket, amelyeket eddig tagadtak, vagy takargattak, most minden szégyen nélkül megvallották Istennek a közösség előtt. Ami alatt ezt valaki megtette, a Szentlélek másokban is mély bűnbánatot ébresztett. Beteljesedett amit az Úr Jézus ígért, hogy amikor a Lélek eljön, meg fogja győzni a világot a bűnről (Jn16:8).

A bűnbocsánat és a szabadulás felett érzett öröm csodálatos érzéssel töltötte el őket. Szabadulásuk után boldogan vallották, hogy most már a mennyország örökösei. A felébredtek öröme, lelkesedése egyre inkább fokozódott, tapasztalva önmaguk és mások életében az isteni kegyelem kiáradását.

Eszes Zoltán

Négy perc a klinikai halál állapotában

Egy nőgyógyászati műtéten estem át 2004. december 3-án. Ennek során végig ébren voltam, mivel gerincérzés-telenítést alkalmaztak. Miután a műtőasztalról áthelyeztek a tolóocsira jeleztem, hogy rosszul vagyok és rögtön el is ájultam, de mégis hallottam, ahogy az altató orvosnő kiáltja: „Jaj, Istenem, összeomlik!”, és sorolta is az asszisztensnőnek, hogy milyen injekciókat hozzon. Ekkor az orvosok, akik már éppen vetkőztek, visszaléptek a műtőbe, és kérdezték, hogy „Valami gond van?”, majd ijedt arccal állták körül a tolóocsit.

Mindez a fejem mögött történt és én azon csodálkoztam, hogy miként láthatom őket. Ekkor rájöttem, hogy én kiemelkedtem a testemből és a fejem fölött lebegek, úgy 20 cm-re. Eközben folyt az újraélesztés, de ezt nem nagyon figyeltem, nem érdekelt, hogy mi történik a testemmel. Amikor az egyik orvos megjegyezte, hogy „Már az újjai is elkékeltek!”, én, mint egészségügyi asszisztens rá se néztem az újjaimra.

Viszont ahogy figyeltem az orvosokat, amint összeráncolt szemöldökkel, ijedt arccal ügyködnek körülöttem, megjegyeztem magamnak: „Mennyire meg vannak ezek rémülve!”. Aztán az egyik orvos feltekintett a menyezetre, és rögtön feltettem magamban a kérdést, hogy „A doktor úr vajon lát engem, vagy a Jóistennek ad hálát?”, de azonnal válaszoltam is, hogy engem nem láthat, hisz én már szellem vagyok, és ezzel azt is felmértem, hogy már a plafonnál lebegek.

Ez egy nagyon könnyed, kellemes állapot volt, tudtam gondolkozni, látni, hallottam és még meg is jegyeztem, hogy „Mennyire sietnek ezek!”, amikor futottak velem az Intenzív osztályra, ahol a gépekre – oxigénre tettek.

Én követtem a testemet, de nem a csapóajtókon, hanem a falakon át, a mennyezet magasságában. Majd megálltam az ajtó fölött, egy falióra mellett (ami később be is bizonyosodott, hogy ott egy falióra van). Majd kiáltották, hogy „Lélegezzen!”, és én szépen leereszkedtem a testembe, kinyitottam a szemem, de a kérdésekre nagyon lassan, vontatottan tudtam válaszolni.

Csak este vittek be az osztályra, és éjszakára kezdett derengeni, hogy mi

Illusztráció: operáló terem

is történt velem. Másnap reggel a doktornő felkeresett és elmondta, hogy még a légzés is leállt, és ha mindez pár perccel később történik, például a liftben, vagy a kórteremben, akkor elveszítettek volna. Amint elszórtam neki, hogy mi mindent láttam és hallottam, csodálkozva igazolta, hogy úgy történt.

Jó volt megtapasztalni azt, amit eddig is hittem és vallottam, hogy van egy szellemi (lelki) részünk is, a látható testen belül. És amikor megszűnnek az életfunkciók, ez a szellemi rész kiemelkedik a testünkből. Ez egyáltalán nem egy szörnyű dolog, mint ahogy a halált elképzeljük, de minden, amit úgy érzünk, hogy „mi” vagyunk, az tovább él.

A műtét előtt nagyon készültem az Úrral való találkozásra. Annál is inkább, mert a szívem eléggé rendetlen-

kedett. Viszont miután ezek megtörténtek és felmértem, hogy pillanatokon múlt az életem, úgy gondoltam: nekem ugyan sokkal jobb lett volna az Úrnál, de a családomnak, környezetemnek, és a közel 100 árvának, akik között végzem a szolgálatomat, még nagy szüksége van a szeretetemre, a gondoskodásomra.

Áldom az Urat, hogy még megtoldotta az 54 évemet és kegyelméből élhetek tovább. Sok minden átértékelődött az életemben, és sok embernek bizonyságot tudok tenni. Hála a Jó Atyának többen jelezték, hogy mostmár ők is elhiszik, hogy a halállal nincs vége az életünknek. Egy ismerősöm nagy örömmel köszöntött és elmondta, hogy nagyon boldog karácsonyuk volt, ugyanis az volt az első karácsony a papa nélkül. Félték, hogy mindenki szomorú lesz. De a házi-orvosom elmondta nekik, hogy mit éltem át. Akkor nagyon örültek, hogy a papa is tovább él, annál is inkább, mert halála előtt elkezdte olvasni a Bibliát és elfogadta az Úr Jézus megbocsájtó kegyelmét.

Kívánom, hogy senki ne féljen, mert halálunk után egy sokkal kellemesebb állapotba kerülünk, ha Istennel és az emberekkel rendezzük dolgainkat.

Fakóné Eszes Irma, Albertírsa (Mo.)

(Cikkírónk szilágybagosi származású, a változásokig családjával a nagyváradi 1. sz. gyülekezet tagjai voltak.)

Gyászjelentések 2005-ös dátummal (folytatás a 11. oldalról)

Szeptember 9-én kísértük utolsó útjára **Nagy Bálint** testvért az asszonyvásári gyülekezet hűséges tagját, aki 84 évet kapott Teremtőjétől. Testvérünk csendes, de hűséges tagja volt a gyülekezetnek. A vigasztalás ígét a gyászháznál Tenkei Zoltán és Szabó András lelkipásztor hirdette. A temetőkertben Balla Frigyes testvér szolgált. Az Úr vigasztalja meg a gyászoló családot.

Augusztus 10-én kísértük utolsó útjára **Kócs Erzsébet** - született Kelemen - testvérnőnk, aki 62 évet élt. Testvérnőnk a siteri baptista gyülekezet tagja volt. A gyászistentiszteleten a vigasztaló ígét Bányai János helybéli lelkipásztor hirdette a Lk 13:1-9 alapján. Az Úr vigasztalja a gyászoló családot. B. J.

December 26-án kísértük utolsó útjára **id. Szatmári Ferenc** testvérünket (Fugyiban), aki 80 évet kapott ezen a földön Teremtő Urától. Tíz év féldoldali bénultság, valamint az utóbbi 9 hónap alatt, amikor beszédkézsége is megszűnt, lehetőséget kapott, hogy még jobban kibékülhessen az Úr Jézussal. Elköltözése előtti estén, közelben élő két fiához ezek voltak az utolsó szavai: „Legyen áldott a Te nagy és szent neved mind örökkön örökké, Ámen!”, amit érthetően kimondott. A vigasztalás szavait dec. 26-án Bányai János helyi lelkipásztor (Mik 7:7-10, 18-20), valamint román nyelven Radu Bulzan Ip. (Préd 7:1-4) hirdették. Az Úr vigasztalását kívánjuk mind a család, mind a kis gyülekezet részére. Sz. F.

Akik hazamentek

Január 6-án temetési istentiszteletre gyűlt össze a székelyderzsi gyülekezet, falutársak valamint a szomszédos gyülekezetekből érkezett atyafiak. **Káló Ernő** testvérünket szólította magához szerető Ura. Testvérünk 71 évet élt. Élete alkonyán fogadta szívébe az Úr Jézust és adta át életét Megváltójának. Hosszú betegségét türelemmel és békességgel viselte az örökélet reményében. A vigasztalás ígét az összesereglett népes gyülekezet előtt Simon András körzeti lelkipásztor hirdette a Lk 16:19-31 alapján majd a temetőkertben id. Erdő Endre testvérünk a Mt 11:25-30 alapján szolgált. Hátramaradt neje, az Úrhoz közeledő gyermekei, valamint unokáival együtt hisszük, hogy „Pápa a mennyben van”. *iff. Máté Zoltán*

Január 7-én, 1 órakor utolsó útjára kísértük Egrespatakon **Kui Bálintné**, született Mátis Borbála testvérnőnket. Az Úr 90. évvel ajándékozta meg, amelyből 22 évet özvegységben élt. A családi háznál Borzási István, marosvásárhelyi lelkipásztor szolgált; a Jób 5:17 alapján kiemelte, mi járul hozzá ahhoz, hogy érett korúakká váljunk. Ezt követően Bándi Sándor, egrespataki lelkipásztor Isten megbocsátó kegyelmére és végtelen szeretetére hívta fel a figyelmet a Mik 7:18-20 alapján. Az alkalmat id. Veress Ernő, gyergyószentmiklósi lelkipásztor imája zárta, majd az egrespataki baptista temetőben Bálint Pál, kolozsvári lelkipásztor hirdette az ígét. A zilahi fúvószenekar és énekkar, valamint az egrespataki énekkar is szolgált. Az Úr vigasztalja meg a gyászolókat és árássa ki a bűnbánat lelkét mindnyájunkra! *Borzási Johanna*

Január 24-én, kemény hidegben, az ippi közösség **id. Máté Bálint** gyászistentiszteletén vett részt. Testvérünknek a Mindenható 72 évet adott a mulandóság hazájában. A vigasztalás ígét a halottas háznál Borzási István lelkipásztor a Prédikátor könyve 7:1-3 versek alapján hirdette. A helyi lelkipásztor a Jób könyve 2: 10 b mondata valamint az Ézsaiás könyve 53:5-7 versei alapján szólt. A temetőkertben Szekrényes Pál nagyfalui lelkipásztor a 2Kor 4:16-5:1 igékkel vigasztalta a gyászolókat. Adjon a Mindenható az ige és szolgálatok nyomán vigasztalódást a gyászolóknak, áldást minden jelenlévőnek! *Gergely Pál*

Gurbai Gyula Béla testvérünket kísértük utolsó földi útjára január 29-én, aki 61 évet kapott Teremtőjétől. Testvérünk a Síteri Magyar Baptista Gyülekezet tagja volt és gyülekezetünk orgonistájaként szolgált az Urat. A gyászistentiszteleten a vigasztaló ígét Nyeste János református lelkész és Bányai János lp. hirdette a Jób 16:21-23, valamint a Jn 14:16-alapján. Az Úr áldja és vigasztalja meg a gyászoló családot, és rendeljen orgonistát a megüresedett helyre. *Bányai János*

Kövesden, január 17-én volt a temetése **Mihály József** testvérnek, aki 78 évet kapott teremő Urától. Felesége

megtérése után egy ének által őt is megszólította az Úr. 1980-ban átadta életét az Úr Jézusnak, bemerítkezett és csatlakozott a helyi baptista gyülekezethez, ahol hűségesen szolgált Megváltóját. Három éves, hosszú szenvedés alatt még közelebb került az Úrhoz és nagyon várta a hazahívó szót. Kedves felesége és fiai egymást felváltva nagy szeretettel és türelemmel gondozták. Isten ígét Bándi Sándor és Péter István lelkipásztorok hirdették a Róm 8:28 alapján magyarul, illetve románul. Az örök életről szóló énekeink, melyeket a sarmasági gyülekezet énekkara énekelt, betöltötték a gyászolókat szívének lelket gondozó mondanivalóval és harmóniákkal. *Péter István*

Lecsméren január 19-én, fájdalmas szívvel kísértük utolsó útjára **Borzási József** testvért, akinek 75 évet adott Teremtő Ura. Több éven át a gyülekezet elöljárója és igehirdetője volt. Temetése előtt egy nappal ünnepeltük volna az 50. házassági évfordulójukat, de Isten sokkal fényesebb összejövetelre hívta el őt, a családot pedig a temetésre kellett összehívni. Két éve lett beteg, de az utolsó hat hetében, miközben a földi sátorháza fájdalmak között egyre inkább romlott, felkészülve a halálra, szívében türelemmel és békességgel búcsúzott szereteteitől. A háznál Pardi Félix meghívott lp. és Szilágyi József diakónus testvér a Jelenések 14:13 vers alapján szólták a vigasztalás ígét. Közreműködtek a kémeri ének és fúvószenekar, amelyekkel együttesen kísértük ki testvérünket a temetőkertbe, ahol Kabai János, nagyfalusi diakónus testvér a feltámadás reménységével szólt az ígét. Az Úr vigasztalja meg a hátramaradt özvegyet, fiát, két leányát és azok családjait. *Pardi Félix*

Gyászjelentések 2005-ös dátummal

Érmelléki gyászjelentések: Szabó András

Július 3-án kísértük utolsó útjára **id. Kovács Lajos** testvért az ottományi gyülekezet vezetőjét és hűséges tagját. Ezen a földön 81-évet kapott Teremtőjétől. Gyermekkorában árva maradt, de amikor megismerte az Urat a gyülekezetben ott-honra és közösségre talált. 1953-ban Jézus Krisztus parancsa szerint alámerítkezett és hűséges tagja lett a gyülekezetnek. 52-évig tartó boldog házasságukat 4-gyermekkel ajándékozta meg az Úr. A vigasztalás ígét Szabó András lelkipásztor, valamint Balla Frigyes testvérek hirdették mind a gyászháznál, mind a temetőkertben. A népes hallgatóság előtt a körzet összevont énekkara is szolgált. Isten vigasztalja a gyászoló özvegyet, valamint az egész családot.

December 22-én kísértük utolsó útjára **Buzi Eszter** testvérnőt, a gálospetri gyülekezet hűséges tagját, aki 83 évet kapott Teremtőjétől ezen a földön. Testvérnőnk 9-évig tartó szenvedés után költözött haza. A vigasztalás ígét Szabó András lelkipásztor és Szigeti Lajos diakónus testvérek hirdette a gyászháznál és a temetőkertben.

(folytatás a 10. oldalon)

Szeretet - A romániai magyar baptisták lapja.

Alapítási év: 1921. Kiadja a ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTA GYÜLEKEZETEK SZÖVETSÉGE

410050 ORADEA, Berthelot u. 5. Tel.: +40-259-415 424 Fax.: +40-259-406 782 E-mail: rmbasz@rdslink.ro

Elnök: BORZÁSI ISTVÁN. Felelős szerkesztő: dr. Vass Gergely. Szerkesztők: Antal Ferenc, Szilágyi László.

Szerkesztőség: 410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA Tel.: +40-259-418 221 E-mail: szeretet@rdslink.ro

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.rmbgysz.home.ro; www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Az ébredés kiértékelése

Talán úgy lehetne az ébredést legjobban kiértékelni, ha valaki felmérést készítené arról, hogy a szilágysági és más erdélyi gyülekezetek hová jutottak volna ébredés nélkül. Hála az Úrnak, hogy bár az ébredés virágkora elmúlt, de gyümölcssei megmaradtak (részletek az Ébredés Erdélyben c. kiadványból).

A kémeri ébredés hitelvi elhajlások nélkül indult és megtapasztaltuk a Szentlélek kiadását, amikor átélői lehettünk a „mai korban megismétlődő Pünkösdeknek”, anélkül, hogy nyelveken szóltunk volna.

A missziói szellem feltámadása

Egyszerű férfiak és nők szolgálata nyomán futótűzként terjedt az ébredés. A Szilágyság hetek alatt misszióterületté vált. Kettesével, többször csoportosan indultak missziómunkába. S mindez egy olyan vidéken, ahol már kihalófélben volt az első évtizedek missziói szelleme. Az úttörő körzeti prédikátorokon kívül már alig indult el valaki evangélistaként.

A képzett lelkipásztorok elfogadása

A Szilágyságban a szeminaristákat, Szilagyballa kivételével idegenkedve fogadták. Az ébredéssel megváltozott ez a helyzet. Mike Béla, Nagy Mihály és Kiss László, később pedig mások is képzett lelkipásztorokként álltak munkába, akiket örömmel fogadtak, különösen a felébredt csoportok. Ma, visszatekintve féltő, hogy a jövőben a másik végletbe eshetünk, miszerint csak teológiát végeztek lehetnek lelkipásztorok, és hogy a teológiát végeztek mindenképpen lelkipásztorok lesznek. (A Bukaresti Teol. Szeminárium végzőseiről készített tablók igazolják, hogy a végzősök jó része sohasem lett lelkipásztor.)

Az alkoholfogyasztás és a boros menyegzők felszámolása

Akik az ébredéskor megtértek, csaknem kivétel nélkül felhagytak a borivással, (azért is) mert csak ilyen példaadással lehetett kiemelni azokat, akik az alkohol rabjai voltak (sokan fegyelmezés alatt voltak a mértéktelen alkoholfogyasztás miatt). Akkoriban mindenki „boros menyegzőt” rendezett. A hívő és nem hívő menyegző között már csak annyi különbség volt, hogy az egyikben világi, a másikban hívő énekeket énekeltek megmámorosodott fővel. Egyértelmű, hogy a Szentlélek az ébredéskor ezt a bűnt megítélte. A

közömbös tagok továbbra is ragaszkodtak a szokásokhoz. Az ébredés folyamán azonban lassan mindenütt felszámolták a „boros menyegzőket”.

Megújult szolgáltevőket nyertek a gyülekezetek

Az új megtérők élő bizonyágtételei és más szolgálatai építették a gyülekezeteket. Később közülük választottak szolgáltevőket és előjáróságot, akikben a lelkipásztorok jó munkatársakat nyertek. Segítségükkel új, lelki irányítást kaptak a gyülekezetek, s ennek nyomán megváltozott a szilágysági baptizmus arculata.

Az imaórák megelevenedése

A gyülekezeti imaórákat hagyományosan mindenütt megtartották, de az alkalmak ellaposodtak, unalmassá váltak. Némely helyen csupán az idősebbek imádkoztak. Például egyszer Cserepka testvér felkérte imádkozni a kémeri, különben igen híres fúvózenekar tagjait, de senki nem imádkozott (Ezt látva sírni kezdett.) Az ébredéssel a gyülekezeti imaórák megelevenedek. Korábban a családi áhítatokat is sok helyen elhanyagolták, de az ébredéssel újra elindultak.

Az éneklés új formát öltött

A szív megújulásával az énekek is megújultak. Voltak, akiket a szívből való éneklés ragadott meg. Sokat énekeltek összejövetel előtt és után. A gitáros éneklést nem gyakorolták. Nem szerepeltek az énekléssel. Ha valaki hallott egy új éneket, igyekezett azt leírni és továbbadni. Sok éneket is írtak, de a szerzőjük általában titokban maradt.

Az adakozás fellendülése

Az ébredés hatására ugrásszerűen megnőtt az adakozások mértéke. A tized szinte ismeretlen volt azelőtt. A megtért, megújult hívők jó példával jártak el. Az is tény, hogy azelőtt nem szívesen látták a fizetett lelkipásztorokat. Ez azonban csak kegyességbe bújtatott fősévénység volt.

Az ébredés terjedése a városba költözések által

A hatvanas években már elkezdődtek

a szilágysági gyülekezetekből a városba költözések. A beköltözők között voltak az ébredés továbbterjesztői is. Így erősödtek meg a gyülekezetek Nagyváradon, Vajdahunyadon, Temesváron, Aradon, Szatmárnémetiben és Nagybányán. Néha negatív hatásokat váltott ki, hogy a szilágyságiak – bölcstelenül – a maguk gyülekezeti rendjét, szokásait is szerették volna érvényre juttatni a városi gyülekezetben, amit ott nem tudtak elfogadni. Ilyen törekvések miatt az ébredés sokat veszített tekintélyéből és értékéből.

Az ébredés helyenkénti elferdítése

Sokan méltatlanul vették fel az „ébredő”, vagy „felébredt” nevet, mert életvitelükkel és összeférhetetlen természetükkel sokakat kiábrándítottak az ébredésből. Voltak olyanok, akik a gyakorlatban nem tudták megvalósítani a megszentelődést, mások pedig nem ismerték fel a nekik jutó szerepet a gyülekezetben (évek múlva visszafejlődtek, visszaestek). Az ébredés elferdítése a hitelvi elhajlásokban is megnyilvánult, többen a bibliai megalapozottság hiányában a pünkösdi vagy a karizmatikus mozgalom áldozatai lettek.

Az ébredés új formákat öltve folytatódott

Felmérések szerint az ébredés nem állt meg, csak más mederben folytatódott. Ezt vallja Bartha István történetíró testvér is. Az ő szemlélete nem teljesen alaptalan. Jó megfigyelni az ébredés későbbi kihatását és más formában való megjelenését.

a) az evangélicizációk medrébe terelődött
Oláh Líviu, a nagyváradai román gyülekezet lelkipásztora 1974-től egy újabb ébredést indított el, amely összekapcsolódott a szilágysági ébredéssel.

b) kisebb ágakba terelődve folytatódik
Amíg az evangélicizációk nyomán kintről többen megtértek, addig a gyülekezeteken belül az ébredés tüze fel-fellobbant, elsősorban a fiatalok között, és főleg ifjúsági találkozókra.

Könyvem célja az, hogy rádöbbenjünk az ébredés pótolhatatlanul szükséges voltára, és felmérve közösségünk helyzetét megfogalmazzuk, hogy milyen jövőt remélhetünk egy újabb ébredés nélkül?! Majd az Úr előtt megalázkodva, bűnbeismeréssel és nagy hittel újabb ébredésért imádkozunk! ♦